

Sygn. akt III AUa 546/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 lipca 2020 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: SA Jacek Zajączkowski

Sędziowie: SA Jolanta Wolska (spr.)

SA Lucyna Guderska

Protokolant: sekretarz sądowy Aleksandra Białecka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 2 lipca 2020 r. w Ł.

sprawy J. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł.

o emeryturę pomostową

na skutek apelacji J. S.

od wyroku Sądu Okręgowego w Sieradzu

z dnia 30 kwietnia 2019 r. sygn. akt IV U 486/19

oddala apelację.

Sygn. akt: **III AUa 546/19**

UZASADNIENIE

Decyzją z 6 lutego 2019 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. odmówił J. S. prawa do emerytury pomostowej, z uwagi na niespełnienie przesłanek ustawowych, tj. nieudowodnienie okresu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, wynoszącego co najmniej 15 lat, niewykonywanie pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze przed 1 stycznia 1999 roku oraz po dniu 31 grudnia 2008 roku.

W odwołaniu od powyższej decyzji, pełnomocnik ubezpieczonego wniósł o uznanie za pracę w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia od 1 września 1974 roku do 31 lipca 1995 roku w Ł. Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w Ł. oraz od 1 października 2018 roku do 31 grudnia 2018 roku w PPHU (...) w Z..

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy podtrzymał stanowisko wyrażone w zaskarżonej decyzji i wniósł o oddalenie odwołania.

Wyrokiem z dnia 30 kwietnia 2019 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt: IV U 486/19, Sąd Okręgowy w Sieradzu oddalił odwołanie J. S. od decyzji ZUS II Oddział w Ł. z dnia 6 lutego 2019 roku.

Sąd Okręgowy ustalił, że J. S. urodził się (...).

W okresie od 1 września 1974 roku do 31 lipca 1995 roku J. S. był zatrudniony stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w Ł. Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w Ł., początkowo jako uczeń w zawodzie ślusarz-spawacz, a następnie jako ślusarz-spawacz.

W latach 1974-1977 J. S. uczęszczał do 3-letniej przyzakładowej szkoły zawodowej, w której nauczył się spawania. Były 3 dni nauki w szkole i 3 dni praktyk. Tytuł spawacza wnioskodawca uzyskał w 1977 roku. Po ukończeniu szkoły ubezpieczony pracował jako spawacz na ślusarni. Były spawane formy, marki na budowę. Wnioskodawca pracował na ul. (...). W latach 1979-1982 wnioskodawca odbywał zasadniczą służbę wojskową. Po ukończeniu służby wojskowej wrócił do pracy na ślusarni i wykonywał prace spawacza na budowach w Polsce. Praca odbywała się w brygadach 4-osobowych, a na ślusarni w 8-osobowych. W skład brygady wchodził tylko spawacze. Palnikiem były docinane rury w środku i na zewnątrz, mniejsze rury były spawane na hali, a duże 6m trzeba było spawać na zewnątrz.

W okresie od 20 maja 1990 roku do 31 grudnia 1990 roku odwołujący się wykonywał pracę spawacza na budowie eksportowej w ZSRR. Od 8 lutego 1993 roku do 30 czerwca 1993 roku wnioskodawca był zatrudniony na budowie eksportowej na Ukrainie, gdzie zajmował się spawaniem zbrojeń.

Zakład zajmował się m.in. montażem bloków z dużej płyty. Bloki były stawiane przez 6-7 lat od 1983 roku do 1990 roku. Była to praca na montażu dużej płyty, zimą były spawane wewnątrz balustrady, a jak temperatura była do -5°C , to praca była na zewnątrz. W roku były nieraz 3 budowy. Były posiłki regeneracyjne i mleko. Zakład nie wypłacał dodatków. Przed 1980 rokiem J. S. pracował na basenie w P.. Były tam spawane kotwy, marki.

W okresie od 1 października 2018 roku do 31 grudnia 2018 roku odwołujący się był zatrudniony stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w PPHU (...) w Z. jako spawacz lukowy. (...) istnieje na rynku polskim od 1992 roku. Specjalizuje się w produkcji pojemników, kontenerów gruzowych i złomowych oraz na nieczystości stałe (śmieci komunalne, przemysłowe). Wykonuje także konstrukcje stalowe i elementy ślusarki budowlanej. W ofercie zakładu są: pojemniki plastikowe o różnych pojemnościach, pojemniki typu (...) do selektywnej zbiórki odpadów, koszopopielnice biurowe, kosze parkowe i uliczne. Produkowane są kontenery socjalne, biurowe i magazynowe. Zakład świadczy także usługi w zakresie ich wynajmu. Do oferty wprowadzono także sprzedaż samochodów hakowych, bramowych, śmieciarek, maszyn, urządzeń komunalnych oraz naprawę ww. samochodów oraz samochodów ciężarowych. Zajmuje się produkcją pojemników metalowych o pojemności mniejszej lub równej 300 litrów, takich jak: kubły, wiadra, puszki, kosze, skrzynki. Podklasa ta nie obejmuje produkcji zbiorników i cystern, sklasyfikowanej w odpowiednich podklasach 252. W 2008 roku skarżący zajmował się spawaniem kontenerów o pojemności 1-36 m³. Te pojemniki 36m³ na zewnątrz mają 6,5m długości, 2,4m wysokości 2,6m, najmniejszy do 120 x 120 x 80 cm. Tylko te pojemniki spawał w tej firmie. Spawanie lukowe to jest łączenie elementów. Spawanie odbywało się w hali. Duże kontenery były spawane przy rusztowaniach, kontener waży 2,5 t.

Odwołujący się wchodził w skład grupy monterów, w brygadzie pracowali sami spawacze. Właścicielem firmy jest K. P.. Firma zajmowała się spawaniem kontenerów na śmieci, były to pojemniki 4 na 2m lub mniejsze. Kłapa była instalowana na zawiasach. Odwołujący się nie zajmował się spawaniem rur gazowych, naftowych, ani spawaniem statków. J. S. spawał rury na ujęciu wody w P., łączył je. W roku 2018 J. S. dalej wykonywał pracę spawacza, zajmował się cięciem gazowym, plazmowym. W odniesieniu do poprzednich lat, rodzaj wykonywanych czynności zawodowych skarżącego w PPHU (...) w Z. nie uległ zmianie. Najmniejszy kontener -wózek na śmieci - miał 120 na 90 na 120cm. Było też cięcie gazem.

Sąd Okręgowy ustalił stan faktyczny sprawy na podstawie niespornego nieosobowego materiału dowodowego, potwierdzonego i wypełnionego treścią zeznań świadków K. B., P. F. oraz zeznań wnioskodawcy, którym przyznał walor wiarygodności. Zebrany w ten sposób materiał dowodowy, nie pozwala - w ocenie Sądu pierwszej instancji - na przyjęcie, że odwołujący się spełnił sporną przesłankę pracy w szczególnych warunkach w rozumieniu art. 4 ustawy o emeryturach pomostowych. Wskazano, że o ile charakter pracy, którą wykonywał wnioskodawca w okresie zatrudnienia w Ł. Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w Łaskuna stanowisku spawacza kwalifikuje się do zaliczenia

jako pracy w szczególnych warunkach w rozumieniu art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, to brak podstaw do uznania, że po 31 grudnia 2008 roku, wykonywał on pracę w szczególnych warunkach w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych. W okresie zatrudnienia w (...) w Z. od 1 października 2018 roku do 31 grudnia 2018 roku praca J. S. polegała na wykonywaniu spawania pojemników. Spawanie odbywało się w hali. Duże kontenery były spawane przy rusztowaniach. Podkreślono, że J. S. nie zajmował się spawaniem rur gazowych, naftowych, ani spawaniem statków.

Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie J. S. nie jest zasadne. Emerytura pomostowa nie przysługuje skarżącemu, bowiem nie spełnił wszystkich przesłanek do nabycia prawa do emerytury pomostowej w rozumieniu art. 4, czy art. 49 ustawy o emeryturach pomostowych.

Sąd pierwszej instancji wskazał, że zgodnie z art. 4 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 roku o emeryturach pomostowych (Dz.U. nr 237 poz. 1656 ze zm.), prawo do emerytury pomostowej, z uwzględnieniem art. 5-12, przysługuje pracownikowi, który spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) urodził się po dniu 31 grudnia 1948 roku;
- 2) ma okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze wynoszący co najmniej 15 lat;
- 3) osiągnął wiek wynoszący co najmniej 55 lat dla kobiet i co najmniej 60 lat dla mężczyzn;
- 4) ma okres składkowy i nieskładkowy, ustalony na zasadach określonych w art. 5-9 i art. 11 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i co najmniej 25 lat dla mężczyzn;
- 5) przed dniem 1 stycznia 1999 roku wykonywał prace w szczególnych warunkach lub prace w szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy lub art. 32 i art. 33 ustawy o emeryturach i rentach z FUS;
- 6) po dniu 31 grudnia 2008 roku wykonywał pracę w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3;
- 7) nastąpiło z nim rozwiązanie stosunku pracy.

Za pracowników wykonujących prace w szczególnych warunkach uważa się pracowników wykonujących po dniu wejścia w życie ustawy, w pełnym wymiarze czasu pracy, prace, o których mowa w ust. 1 (ust. 4).

Za pracowników wykonujących prace o szczególnym charakterze uważa się pracowników wykonujących po dniu wejścia w życie ustawy, w pełnym wymiarze czasu pracy, prace, o których mowa w ust. 3 (ust. 5).

Za pracowników wykonujących prace w szczególnych warunkach uważa się także ubezpieczonych z tytułu działalności twórczej lub artystycznej tancerzy zawodowych, wykonujących po dniu wejścia w życie ustawy prace związane z bardzo ciężkim wysiłkiem fizycznym (ust. 6).

Za pracowników wykonujących prace w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze uważa się również osoby wykonujące przed dniem wejścia w życie ustawy prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy lub art. 32 i art. 33 ustawy o emeryturach i rentach z FUS (ust. 7).

Sąd Okręgowy zaznaczył, że jak wynika z art. 3 ust. 1 i 3 o emeryturach pomostowych, prace w szczególnych warunkach to prace związane z czynnikami ryzyka, które z wiekiem mogą z dużym prawdopodobieństwem spowodować trwałe uszkodzenie zdrowia, wykonywane w szczególnych warunkach środowiska pracy, determinowanych siłami natury lub procesami technologicznymi, które mimo zastosowania środków profilaktyki technicznej, organizacyjnej i medycznej, stawiają przed pracownikami wymagania przekraczające poziom ich możliwości, ograniczony w wyniku procesu starzenia się jeszcze przed osiągnięciem wieku emerytalnego, w stopniu utrudniającym ich pracę na dotychczasowym stanowisku; wykaz prac w szczególnych warunkach określa załącznik nr 1 do ustawy.

Następnie wskazano, że w załączniku nr 1 pkt 28 do tej ustawy, wymienia się prace bezpośrednio przy spawaniu łukowym lub cięciu termicznym w pomieszczeniach o bardzo małej kubaturze, z utrudnioną wentylacją (podwójne dna statków, zbiorniki, rury, itp.).

Sąd pierwszej instancji wskazał, że odwołujący się wnosił o zaliczenie do pracy w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia od 1 września 1974 roku do 31 lipca 1995 roku w Ł. Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w Ł. oraz od 1 października 2018 roku do 31 grudnia 2018 roku w PPHU (...) w Z.. W ocenie Sądu pierwszej instancji, okres zatrudnienia wnioskodawcy od 1 września 1974 roku do 31 lipca 1995 roku w Ł. Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w Ł. kwalifikuje się do uznania jako pracy w szczególnych warunkach w rozumieniu art. 32 i art. 33 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, bowiem w tym okresie, praca wnioskodawcy polegała na wykonywaniu pracy spawacza, która wymieniona jest w wykazie A rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach(...) (Dz.U. 1983 nr 8, poz. 43 ze zm.) w dziale XIV, poz. 12.

Jednakże Sąd Okręgowy podkreślił, że zaliczenie tego okresu do pracy w warunkach szczególnych nie jest wystarczające do nabycia prawa do emerytury pomostowej przez odwołującego się, bowiem nie sposób uznać, że w okresie zatrudnienia w PPHU (...) w Z., wykonywał on prace w szczególnych warunkach na nowych zasadach, zgodnie ze stanowiskiem wymienionym w załączniku nr 1 pkt 28 do ustawy o emeryturach pomostowych. Skarżący zajmował się spawaniem kontenerów i pojemników na śmieci, wykonywał w tym czasie typowe prace spawalnicze, nie zaś te kwalifikowane, wskazane w załączniku nr 1 pkt 28 do ustawy o emeryturach pomostowych. Wobec tego, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie.

Apelację od powyższego wyroku wniósł J. S., zaskarżając wyrok w całości i wnosząc o jego zmianę w całości, poprzez zmianę zaskarżonej decyzji odmownej organu rentowego i przyznanie J. S. emerytury pomostowej. Nadto wniósł o zwrot kosztów postępowania ubezpieczonemu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie przepisów postępowania – art. 227 k.p.c. w związku z art. 233 § 1 k.p.c., poprzez niewszechstronną i wewnątrznie sprzeczną ocenę materiału dowodowego w sprawie zakresie uznania, iż ubezpieczony J. S. w okresie zatrudnienia w PPHU (...) w Z. nie wykonywał pracy w szczególnych warunkach na nowych zasadach, co miało istotny wpływ na wynik sprawy oraz naruszenie prawa materialnego – art. 4 w związku z art. 3 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 roku o emeryturach pomostowych (Dz.U. 2017 poz. 664 ze zm.), poprzez ich błędną wykładnię, polegającą na uznaniu, iż spawanie łukowe przy produkcji pojemników i kontenerów nie jest zgodne z załącznikiem nr 1 pkt 28 do ustawy o emeryturach pomostowych, podczas gdy proces produkcyjny z istoty odbywa się w pomieszczeniach o bardzo małej kubaturze z utrudnioną wentylacją oraz ich niezastosowanie i niezasadne uznanie, iż J. S. nie spełnił łącznie warunków do przyznania emerytury pomostowej, ponieważ po dniu 31 grudnia 2008 roku nie wykonywał pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze na nowych zasadach, podczas gdy warunek ten spełnił.

Organ rentowy wniósł o oddalenie apelacji J. S..

Sąd Apelacyjny w Łodzi zważył, co następuje:

Apelacja jako bezzasadna podlegała oddaleniu.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, rozpoznając niniejszą sprawę Sąd Okręgowy zebrał kompletny materiał dowodowy i w należytej wnikliwy sposób go ocenił. Ocena Sądu Okręgowego nie wykracza przy tym, zdaniem Sądu odwoławczego, poza granice swobody wynikające z art. 233 k.p.c. Sąd pierwszej instancji następnie oparł się na właściwych przepisach prawa i dokonał trafnej analizy, czy wnioskodawca spełnia zawarte w tych przepisach przesłanki, w efekcie czego wydał prawidłowe rozstrzygnięcie.

W odniesieniu do sformułowanych pod adresem zaskarżonego wyroku zarzutów, Sąd Apelacyjny nie uznał ich za zasadne, wobec czego nie skutkują one wzruszeniem przedmiotowego orzeczenia.

Nie jest, zdaniem Sądu Apelacyjnego, zasadny podniesiony w apelacji zarzut niewszechstronnej i wewnętrznie sprzecznej oceny materiału dowodowego przez Sąd pierwszej instancji. Na wstępie rozważań dotyczących tego argumentu Sąd Apelacyjny wskazuje, że aby skutecznie zarzucić zaskarżonemu wyrokowi obrazę art. 233 § 1 k.p.c., konieczne jest wykazanie rażącego naruszenia dyrektyw oceny dowodów wskazanych w tym przepisie, czyli wykazanie, że ocena sądu jest rażąco sprzeczna z zasadami logicznego rozumowania, czy doświadczenia życiowego i dlaczego (por wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 1999 roku, sygn. akt: II UKN 685/98, Legalis nr 48876). Dlatego też, jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena tego materiału nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i winna się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wyprowadzić wnioski odmienne. Przyjmuje się, że wyłącznie w sytuacji, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami, lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo jest przeciwne zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo - skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może zostać skutecznie podważona. Sąd Apelacyjny rozpoznając sprawę stwierdził, że na gruncie rozpatrywanej sprawy tego rodzaju sytuacja nie zachodzi. Sąd Okręgowy logicznie i wnikliwie przeanalizował materiał dowodowy, zarówno pod kątem faktycznie wykonywanych przez ubezpieczonego w trakcie pracy czynności, jak i tego gdzie i w jakich warunkach praca ta była wykonywana. Podkreślić przy tym należy, że aby uzyskać pełną wiedzę w tej materii, a była to kwestia kluczowa dla sporu toczącego się w sprawie, dopuszczono w toku postępowania dowód zarówno z zeznań samego ubezpieczonego, jak i świadków. Dodatkowo w aktach postępowania znajdują się dokumenty dotyczące ww. zagadnień, w szczególności dokumentacja pracownicza ubezpieczonego dotycząca jego zatrudnienia w okresie od 1 października 2018 roku do 31 grudnia 2018 roku, zawierająca informacje o zakresie wykonywanych przez J. S. czynności w ramach stosunku pracy w ww. okresie. Sąd pierwszej instancji tak zebrany materiał ocenił, wbrew twierdzeniom autora apelacji, wszechstronnie, czemu zresztą dał wyraz w treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku, wskazując, w oparciu o które dowody ustalił poszczególne elementy stanu faktycznego. Wnioski z tak przeprowadzonej analizy materiału dowodowego są niewątpliwie odmienne od oczekiwanych przez ubezpieczonego, jednak z samego tego powodu ocena materiału nie może zostać skutecznie podważona. Za nieuzasadnioną należy uznać krytykę ustalenia Sądu Okręgowego, że J. S. w spornym okresie, tj. od 1 października 2018 roku do 31 grudnia 2018 roku, w PPHU (...) wykonywał prace w warunkach szczególnych w ramach stosunku pracy. Okoliczność ta nie wynika zarówno z zeznań samego ubezpieczonego, jak i zeznań świadka P. F.. Sąd Okręgowy wyraźnie wyekspozował, na czym polega szczególność warunków pracy spawacza, podkreślając, że dotyczy to prac wykonywanych bezpośrednio w pomieszczeniach o bardzo małej kubaturze i z utrudnioną wentylacją. Tego rodzaju cechy nie zostały wskazane przez P. F. w jego zeznaniach. Z kolei sam J. S. w swoich zeznaniach dotyczących charakteru prac wykonywanych w tym czasie zeznał, że spawania dokonywano na hali, a duże kontenery spawano na rusztowaniach. Krytykowana w tym zakresie w apelacji ocena dowodów dokonana przez Sąd Okręgowy jest bezzasadna. Sąd pierwszej instancji literalnie oparł się na zeznaniach samego ubezpieczonego, który opisując swoją pracę w spornym okresie, nie wskazał w żaden sposób na elementy decydujące o szczególnych warunkach wykonywanej przez niego pracy. Ocena ta jest wprost oparta na zebranych dowodach, w tym na bezpośredniej relacji samego wnioskodawcy. Trudno zatem mówić o jej niewszechstronności (skoro materiał dowodowy obejmuje też w tym przypadku zeznania świadka P. F., jak i dokumentację pracowniczą J. S.). Nawet, jeśli skarżący uznaje tę ocenę za nieuzasadnioną, to jego zarzut pozostaje czysto polemiczny.

Przed odniesieniem się do zarzutów naruszenia prawa materialnego, Sąd Apelacyjny zwraca uwagę na to, że spór stron i zarzuty zawarte w apelacji nie dotyczą faktycznych warunków, w jakich pracę wykonywał J. S., lecz tego, czy praca ta może zostać uznana za pracę w warunkach szczególnych w rozumieniu ustawy o emeryturach pomostowych. Wskazać trzeba, że pojęcie „pracy w warunkach szczególnych lub o szczególnym charakterze” ma różne znaczenie (a tym samym różny zakres pojęciowy) w poszczególnych ustawach. Jest ono inaczej zdefiniowane w ustawie o emeryturach pomostowych, inaczej zaś w ustawie z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j.: Dz.U. 2020 poz. 53 ze zm.). Na istotność takiego rozumienia przepisów zwrócił uwagę Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 22 lipca 2013 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt: III UK 106/12, gdzie podkreślił, że określenie „okres pracy w warunkach szczególnych lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3”, zawarte w art.

49 pkt 3 ustawy o emeryturach pomostowych, oznacza okres pracy wskazany w art. 3 ust. 1 i 3 tej ustawy, bez wliczania do niego okresów pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 32 i art. 33 ustawy emerytalno-rentowej (Legalis nr 787672; por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 września 2012 roku, sygn. akt: I UK 164/12, Legalis nr 549662). W tym też kierunku wypowiada się aktualne orzecznictwo. Przykładem wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 19 marca 2015 roku, wydany w sprawie o sygn. akt: III AUa 544/14, w którym podkreślono, że warunkiem skutecznego ubiegania się o emeryturę pomostową, w świetle wykładni językowej art. 4 i 49 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 roku o emeryturach pomostowych, jest legitymowanie się określonym stażem pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze (w rozumieniu ustawy o emeryturach pomostowych lub dotychczasowych przepisów) oraz kontynuowanie pracy w tych warunkach po 1 stycznia 2009 roku. W przypadku, gdy osoba ubiegająca się o to świadczenie nie kontynuuje pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze i legitymuje się w związku z tym jedynie stażem pracy „szczególnej” według poprzednio obowiązujących przepisów, może nabyć prawo do „nowego” świadczenia jedynie wówczas, gdy dotychczasowy staż pracy można kwalifikować, jako prace w warunkach szczególnych w rozumieniu aktualnie obowiązujących przepisów (art. 3 ust. 1) lub o szczególnym charakterze (art. 3 ust. 3 przedmiotowej ustawy)” (Legalis nr 1360888). Z kolei Sąd Apelacyjny w Białymstoku w wyroku z dnia 21 listopada 2018 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt: III AUa 719/18, rozwinął powołany pogląd, wskazując, że przy ustalaniu okresu uprawniającego do emerytury pomostowej, o którym mowa w art. 49 pkt 3 ustawy o emeryturach pomostowych, nie uwzględnia się okresów pracy w warunkach szczególnych w rozumieniu art. 32 i 33 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Jest to wyraz realizacji ogólniejszej zasady, na której opiera się ustawa o emeryturach pomostowych, zgodnie z którą prawo do tej emerytury przysługuje wyłącznie osobom, które w okresie swojej kariery zawodowej wykonywały pracę w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze zdefiniowaną w art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych (Legalis nr 1874600).

Jak wynika z art. 4 pkt 5 ustawy o emeryturach pomostowych, na gruncie tego przepisu pod pojęciem prac w szczególnych warunkach lub prac w szczególnym charakterze, rozumie się także te opisane w art. 32 i art. 33 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Jednak w art. 49 ust. 3 ustawy o emeryturach pomostowych pojęcie to zawęził ustawodawca do prac opisanych w art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych. Zgodnie z treścią art. 4 pkt 6 tej ustawy, jednym z wymogów uzyskania tego świadczenia jest wykonywanie po dniu 31 grudnia 2008 roku pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych. Pracy tak rozumianej jednak, jak ustalił Sąd pierwszej instancji, ubezpieczony J. S. w spornym okresie nie wykonywał. Sąd Okręgowy w swych rozważaniach prawnych należycie przeanalizował właściwe przepisy prawa materialnego i dokonał prawidłowej ich wykładni.

Sąd pierwszej instancji trafnie zidentyfikował, które przepisy odnoszą się do pojęcia pracy w warunkach szczególnych lub o szczególnym charakterze na gruncie rozpatrywanego stanu faktycznego i zestawiając informacje o warunkach pracy wnioskodawcy z treścią precyzyjnie wskazanych przepisów, trafnie stwierdził, że wnioskodawca po 31 grudnia 2008 roku nie wykonywał pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze. Sąd Okręgowy zaznaczył, z jakich powodów nie przypisał ww. cech pracy świadczonej przez J. S. w PPHU (...). Sąd pierwszej instancji przedstawił swoje ustalenia w tym zakresie i wskazał, że choć praca ubezpieczonego była wymagająca, to jednak nie spełniała restrykcyjnych wymogów określonych w art. 3 ustawy o emeryturach pomostowych. Sąd pierwszej instancji swe wnioski oparł na informacjach pochodzących od samego wnioskodawcy, świadka P. F. oraz dokumentach. Informacje z powołanych źródeł w zestawieniu z dokonaną przez Sąd pierwszej instancji wykładnią wskazanych przepisów doprowadziły go do wniosku, który Sąd Apelacyjny podziela, że pracy ubezpieczonego w przedmiotowym okresie nie można uznać za pracę w warunkach szczególnych lub o szczególnym charakterze na gruncie art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych. W szczególności, nie znajduje aprobaty Sądu Apelacyjnego twierdzenie zawarte w zarzucie, że proces produkcyjny pojemników i kontenerów z istoty odbywa się w pomieszczeniach o bardzo małej kubaturze z utrudnioną wentylacją. Nie jest to bowiem okoliczność ani powszechnie znana, ani oczywista. Co więcej, sam ubezpieczony pytany o miejsce wykonywania poszczególnych prac, nie wspomniał o podniesionych w zarzucie okolicznościach. Przyjęcie tych okoliczności za potwierdzone i pewne przez Sąd Okręgowy, bez oparcia ich na zeznaniach wnioskodawcy, ani na pozostałym materiale dowodowym zebranym w sprawie, byłoby ustaleniem

dowolnym i nieuzasadnionym. Okoliczności te bowiem na każdym etapie procesu skarżący mógł wykazać, a jednak tego nie uczynił.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.